

Располагати туђом муком

није мала зајебанција

Бранимир Џ. Штулић

Дозволите да вам се представим: ја сам цензор. Заправо, "супермегаекстра" цензор. И још: "цензор мисли", "(супер)жандар мисли", "драги цензор", "richter београдских сајтова" који може "по пет комада са истим маказама у цугу без вађења", "пета колона", "позајмица од Сороса", "бранитељ Цигана од Цигана" (о, зар се и то може?), "пуки цензор/лектор", "web цензор" који "подилази западној пропаганди", "добротвор под знацима навода", "лице које одговара удби", па и "онај који дозвољава само своје мисли" (тако?).

РОЂЕН ДА БУДЕМ ШОЊО: Надам се да ми пријатељи нису прочитали да и од њих успешно скривам да сам "још студент"; стрепим да су неке женске очи тек из ових коментара сазнале да сам припадник "националних мањина"; Бога молим да ми hardcore родбина није чула да "коментаре носим на оверу у Тел Авив" и да се консултујем с припадницима реда "Бене Берит" (јудеомасонерија, уеаh!); Прва Србија вероватно не зна да сам "пријатељ другосрбијанаца"; слутим да ни ОНИ НИ О

ВИ

властодршци још нису чули да је Српство на ове гране и спало због мог *цензурисања*

(иначе би им то био одличан изговор за сва непочинства); уверен сам да шефови (а нарочито ШЕФ) нису уочили коментар у којем се тврди да сам "тројански коњ убачен у НСПМ" – јер да јесу онда ваше ултра-слободне коментаторске мисли не би имао ко да сече, а мој текст ко да пише. А прилику да се "покажем да сам и човек" имао сам када нас је, највећма мојом кривицом, напустио један коментатор и са собом понео несуђену нам донацију (у виду

пет хиљада нечега

) – да нисам "само сецикеса" оставку бих поднео сам, а не бих јефтино куповао опрост од Шефа (у виду половине од тих

пет хиљада нечега
).

Дакле, класичан српски репертоар: једино је прошло без алузија да имам склоност ка сопственом ми полу, а није се (још) стигло ни до тога да *модератор нема пишу*. А то сматрам својим највећим успехом и испуњењем циља: овакав *репертоар* објављен на НСПМ сајту упућен је *само* модераторима!

ГОСПОДАР САМОЋЕ: А да ли је фаворизовање цивилизованог језика (без вулгарности, ласцивности, личних увреда, помињања породице/вере/нације/расе) заправо претеривање и стерилизација *расправе?* Мислим да није: пристојан језик у коментарима пре би био одраз истог таквог у текстовима НСПМ аутора него убијање живости; другим речима, сви заједно показали смо да је могуће с неким се не сагласити тако да у првом плану буду аргументи, а не помињање мајке.

Пристојност коментара, наравно, никако није смела ићи на уштрб отворености; и ту смо *и скопирали* оно што је, верујем, заштитни знак НСПМ-а – да цвета што више коментаторских цветова. Посебно су нам биле драге посете неистомишљеника, било с које стране да су долазили. Усвојили смо и став да је потребно више штитити туђе него наше ауторе, насупрот распрострањеној пракси у српском web универзуму: но, ни то није значило да ћемо пасти у мазохизам и објавити баш *сваку* бедастоћу о ауторима/НСПМ-у. Или о било чему другом.

И ту долазимо до сржи неразумевања с појединим коментаторима, с онима који наступају с позиција *aut caesar aut nihil*: свако ко је икад словце написао (а још и послао некеме на објављивање) свестан је да му никад није прошло СВЕ, нити ће. Разлози што неке поруке, или поједини делови, нису прошли могу бити разни: изношење личних/приватних ствари, непроверљивост оптужби, дискусија ван теме – а не треба заборавити ни елиминисање могућности да се НСПМ нађе на суду. И, наравно, људски фактор: модератор је *само* жив човек, његове су очи такође склоне да не виде добро. Али, и даље верујем да то не може и не сме бити препрека да сви заједно не уложимо напор да секција коментара НСПМ сајта (п)остане узор Интернет Србији!

Један је коментатор написао да треба успоставити "објективан критеријум у цензури" – тога нема нити може бити; постоје утврђене смернице којих се држимо, на које накалимо слободно модераторско уверење (обогаћено дневним наносом умора, стреса, флипнутости и осталим благодетима живота у Србији). А будите уверени да упутства постоје: нема позива на насиље, изругивања мењањем нечијих имена/презимена, интимизирања (осим ако неко буде баш духовит па напише КОМЦ уместо ЦМОК), непроверених цитата, фаворизовања наших аутора ако су у улози коментатора на туђем тексту, међусобних препуцавања корисника.

КАМО ДАЉЕ, РОЂАЧЕ: Чега, онда, има? Па, много тога лепог: коментари на нашем сајту, зачудо!, имају заиста мало "шума" а много корисних информација, велика већина учесника се држи теме/чланка, много је коментатора који су очито стручњаци у својим областима, а и аутори са више пажње приступају писању кад знају да их чека коментаторска елита.

Било је доста корисних сугестија, драго ми је да могу да кажем да смо многе усвојили – како оне које су се односиле на исправке самих текстова тако и оне које су се тичале техничког изгледа сајта – а недавно смо омогућили форматирање коментара и тако графички унапредили сајт. И, шта сад? Треба ли коментатори да ми/нам буду захвални? Наравно да не: треба само да наставе да пишу!

поздрав од

(супер)модератора